

rer. Det er egentlig en Slags Selvpinsel, som man brugte i de katholske Tider, hvor man for sine Synders Skyld piffede sig. Bisnepolitikken gaar ud over de Herrer selv; det er til deres egen Fordel, de Lovbud, Regjeringen fremkommer med, de ere til Fordel for den Befolkning, som de Herrer repræsenterer, og naar de Herrer gennem Bisnepolitikken tro at kunne tvinge Regjeringen, da er der noget Katholisk derved. Det er en Selvpinsel, en Straf for egne Synder. Vi og vore Meningsfæller kunne godt afvente Udgangen af denne Bisnepolitik. Vi kunne godt holde ud fuldt saa længe som de Andre, og Regjeringen vil ogsaa holde ud, saa længe den har Jølelsen af, at det, den kæmper for, er Forfatningen og den grundlovmæssige Ret, og den sælger vi ikke for en Ret Lindser.

Solkstein: Jeg tilstaar, at jeg er det ærede Medlem, som nu satte sig, overordentlig tafsnemlig. Han sagde jo, at for Venene slap Jorden, vilde han gjøre nogle korte Bemærkninger vedrørende den Dagsorden, som nu er for. Jeg opfatter det ærede Medlems Uttringer om, at han vilde komme med disse Bemærkninger, for Venene slap Jorden, som en Trusel om hans forestaaende Rejse til Thisted, og jeg er derfor glad over, at han, inden han gjorde Alvor af dette Skridt, fik Veilighed til at udtale sig her. Det maa da være mig tilladt at gjøre det ærede Medlem den Tjeneste, inden han rejser, at sige ham, at der virkelig ikke staar et eneste Ord i Grundloven af det, han har sagt. Der staar nemlig i Grundlovens § 13, som det ærede Medlem vist nok kjender ganske godt. (Sagd: Jeg har selv citeret den). . . Nei, der staar nemlig, at Kongen udnævner og afskediger sine Ministre, men der staar ikke, at han „frit“ vælger sine Ministre. Kongen er nemlig i sit Valg og sine Afstedigelser bundet af to Hensyn: Han er for det Første bundet af Hensyn og Kjærlighed til Befolkningens Vel, til Forfatningen, Hensynet til derigjennem at kunne fremme de Sager, der skulle fremmes o. s. v. Dernæst er han naturligvis ogsaa bundet af Hensyn til Ministrene selv. . . (Afbrydelse). . . Sa, det følger da af sig selv, at man ikke frit kan udnævne Mænd, om ikke ville lade sig udnævne, ikke vælge Folk, som ikke ville modtage Valget. Derimod er det ganske vist, at Kongen frit kan afskedige et Ministerium, som gjerne vil blive. Det vil jeg aldrig benegte. Jeg tror imidlertid, at man maa indrømme, at efter Lovsiften, sammenholdt med Grundloven, kan Kongen ikke frit udnævne og beholde et Ministerium, som ikke vil det. Jeg antager nem-

lig, at Grundloven har forudsat med Hensyn til Regjeringen det, vi Alle forudsætte med Hensyn til den. Der synes imidlertid her at være opstaaet en Slags Forvirring i den senere Tid. Det ærede Medlem, der talte for lidt siden — og jeg antager, at han talte paa Regjeringens Vegne — det ærede Medlem fra Kasino (Gad) . . . (Afbrydelse) . . . Sa jeg maa antage, at han talte paa Regjeringens Vegne, thi Regjeringen kan jo ikke tale mere. Regjeringen har tabt den Evne, den tidligere har havt til at tale om almindelig Politik, den holder sig til Laushedsstyret, og saa finder jeg det saa naturligt, at det ærede Medlem, der støtter Regjeringen saa omhyggeligt, og som er en af dens sidste Grundpiller, tager Ordet for den. Han paaviste altsaa eller søgte at paavise i sit Foredrag, at det var en fuldstændig Misforstaaelse, der blev gjort gjældende fra vor Side, at Regjeringen skulde være i Overensstemmelse med Befolkningen, thi det staar der jo intet Sted i Grundloven, at Regjeringen skal være i Overensstemmelse med Befolkningens Flertal. Sa, det har det ærede Medlem Ret i; men der staar i Grundloven, at en Regjering skal kunne regjere (Afbrydelse) . . . So, det er virkelig Grundlovens Mening; at det ærede Medlem er forbauset herover, kan jeg godt forstaa, da det er længe siden, at vi have haft en Regjering, som kunde det. Det er imidlertid Grundlovens Mening, at Regjeringen skal kunne fremme Lovgivningens og Administrationens Arbejder paa en lovlig Maade efter den givne Forfatning, og dertil hører — hvad det ærede Medlem og Enhver vist maa indrømme — Overensstemmelse mellem Regjeringen og dem, hvis Samtykke er absolut fornødent, for at Regjeringen kan fremme disse Arbejder; og naar denne Overensstemmelse fattes, saa bliver Regjeringen reduceret til at stagnere i Stedet for at regjere. Men det har ikke været Grundlovens Forudsætning. En stagnerende Regjering, som ikke kan sætte det Alleringeste igjennem, har Grundloven ikke tænkt sig. — Jeg vender nu tilbage til det ærede Medlem fra Thisted (Sagd), og jeg skal gjøre ham opmærksom paa, at saadanne Ministre, hvis hele Regjeringsskufft bestaar i at sidde og ikke i at regjere, har Grundloven aldrig forudsat, aldrig tænkt paa, og derfor har Grundloven ikke set den Mulighed, at Kongen skulde komme i det Tilfælde, at han skulde blive nødt til at afskedige Ministre imod deres Villie; men den er gaaet ud fra, at der var Overensstemmelse mellem Regjeringen og Folkethinget. — Det ærede Medlem fra Thisted føiede dernæst en anden Betragtning til,